

இறுதிச் சந்திப்பு

நள்ளிரவு மணி பன்னிரண்டை நெருங்கிக்கொண்டிருந்தது. இரவு நேரத்தில் வீட்டில் விளக்கு எரிகிறதோ இல்லையோ சிங்கப்பூர் நெடுஞ் சாலைகளில் வெளிச்சத்திற்குக் குறைவு இருக்காது. சிறந்த போக்குவரத்து முறை. மேடு பள்ளம் இல்லாத சீரான பாதை. பாதைக்கு வெளிச்சம் கொடுக்க வரிசையாக விளக்குக்கள். சிறு அதிர்வுகூட ஏற்படவில்லை, நான் என் வாடகை உந்து வண்டியை 'சி டி இ' (CTE) விரைவுச்சாலையில் ஓட்டிக்கொண்டு சென்றேன். நான் சென்றுகொண்டிருந்த பாதை மட்டும் தான் சுமுகமாக இருந்தது!

நான்தான் ராஜன். எனக்கு வயது நாற்பத்து ஏழு. திருமணமாகி 2 பிள்ளைகள் இருக்கிறார்கள். மூத்தவள் சுதா. நான்யாங் பாலிடெக்னிக்கில் படிக்கிறாள். இரண்டாவது பிரியா. உயர்நிலை நான்கு விரைவுநிலையில் படிக்கிறாள். சிடார் பெண்கள் பள்ளி. இருவருமே நன்றாகப் படிப்பார்கள். இப்போது இருக்கும் இளையர்கள்போல முகப்புத்தகம், கைத்தொலைபேசியில் தொங்குவது (இருந்தால்தானே தொங்குவதற்கு), மெக்டானல் விரைவு உணவகத்தில் வாரம் முழுவதும் சாப்பிடுவது, இதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. ஆனால் ஆசைகள் நிறைய இருக்கின்றன. அவற்றையெல்லாம் செய்ய வேண்டும் என்று! குடும்பக் கஷ்டத்திற்கு அவர்களும் ஈடுகொடுக்கிறார்கள். குடும்பச் செலவிற்கென்று கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வாங்கிய பணம் இப்போது வானத்திலிருந்து என்னை எட்டிப் பார்க்கிறது. வட்டிக்கு வாங்கிய பணத்தைத் திருப்பிக் கொடுக்க முடியவில்லை. திண்டாடுகிறோம். சாப்பாட்டுச் செலவு, வீட்டுச்செலவு, பள்ளிச் செலவு, மருத்துவச்

செலவு, அடிக்கிக்கொண்டே போகலாம். அதுமட்டுமல்ல, தண்ணீர் கட்டணம், தொலைபேசி கட்டணம், எஸ்சிவி (SCV) கட்டணம் என அந்தக் கட்டணங்களும் தங்களை அடுக்கிக்கொண்டே செல்கின்றன! என் மனைவி தேவியும் ஒரு தனியார் நிறுவனத்தில் வேலை செய்கிறார். சம்பளம் போதவில்லை! நான் இரவுபகல் பாராமல் வாடகை உந்து வண்டி ஓட்டுகிறேன். தேவியையும் பிள்ளைகளையும் சரியாகப் பார்த்தே நாள்களாகிவிட்டன!

‘டேக்சி புக்கிங் - சாங்கி ஏர்போட்- 12.30am - பேசெஞ்சர் வெட்டிங் இன் சிக்லாப் ஸ்டிரீட் 24’ (Taxi booking-Changi Airport-12.30am-passenger waiting at Siglap St 24) என வாகனக் கணினியில் அழைப்பு வந்தது. எங்கே போக வேண்டும் என்று மறுபடியும் கணினித் திரையைப் பார்த்துக்கொண்டேன். ‘சிக்லாப் ஸ்டிரீட் 24’. அப்போது எங்கிருந்தோ வந்த ஜில்லென்ற குளிர் காற்று இதயம்வரை பாய்ந்து என்னை இறுக வைத்தது!

‘சிக்லாப்’ சிங்கப்பூரின் பணக்காரத் தெரு. அங்கு குடியிருக்கும் மக்களில் பெரும்பாலானோர் தனியார் வீடுகளிலும், ‘செமி டி’ என்று அழைக்கப்படும் இருமாடி வீடுகளிலும்தான் இருப்பார்கள். சிங்கப்பூர் அமைச்சர்களில் பலர் அங்குதான் வசிக்கிறார்கள். 1980 களில் சிக்லாப் இவ்வளவு பிரமாண்டமாக இருக்கவில்லை. மலாய்க்காரர்கள் கண்டுபிடித்த இந்த இடத்தில் நிறையக் கம்பங்களே இருந்தன. அப்போது 70, 80களில் ‘சிக்லாப் மார்கெட்’ என்று அழைக்கப்படும் சந்தைக்கு என் தந்தையுடன் வந்த ஞாபகங்கள் என் மனத்தில் திரையிட்டன. இப்போது அதற்குப் பெயர் ‘சிக்லாப் செண்டர்’. சிக்லாப் உயர்நிலைப் பள்ளியை என்னால் மறக்கமுடியுமா? சிங்கப்பூரில் ஆண்களும் பெண்களும் ஒன்றுசேர்ந்து படித்த முதல் பள்ளி ஆயிற்றே! என் உயர்நிலைப் பள்ளி

வாழ்க்கையின் பிறப்பிடம்... முடிவிடமும் கூட. புகழேந்தி, முருகன், கலைவாணி, அகமது, ஜேசன், ... கக்கீரிக். வாகனம் சிறிதொரு கல்மீது ஏறி நின்றது! 'சிக்லாப் ஸ்டிரிட் 24' என்ற முகவரிப் பலகை என் கண்முன்னே பளிச்சிட்டது. "அட, வந்துவிட்டோமா," ஏதோ பழைய நினைவுகள் என்னைக் கொஞ்சம் தடுமாற வைத்துவிட்டன.

ஒரு பெரிய பங்களா வீடு என்னைப் பார்த்தபடி இருந்தது. மக்கள் கூட்டத்தின் அறிகுறி தெரிந்தது. சிலர் அந்த வீட்டிற்குள் போய்க்கொண்டும் வந்துகொண்டும் இருந்தார்கள். மணி நள்ளிரவு 12.20. இங்கிருந்துதான் அழைப்பு வந்திருக்குமோ? யாரும் வெளியில் காத்திருக்கவில்லையே. சற்று நேரம் காத்திருப்போம் என்று எனக்குள் எண்ணியவனாய் வாகனத்தை அங்கேயே நிறுத்தினேன். ஐந்து நிமிடம் பத்தானது, பத்து பதினைந்தானது. சுற்று வட்டாரத்தில் யாரையும் காணவில்லை. ஓரிரு தெருவிளக்குகள் மட்டும் ஆங்காங்கே மின்னிக்கொண்டிருந்தன. என் டேக்கி நிறுவனத்தைத் தொடர்புகொண்டு மீண்டும் முன்பதிவின் விவரத்தை உறுதிபடுத்திகொண்டேன். கண்கள் இருண்டன. இலேசாகத் தூக்கம் வந்தது. ஸ்டியரிங் (steering) சக்கரத்தில் தலைவைத்தேன். தூக்கம் என்னைக் கெளவியது.

'டப். டப். டப்.' பதறிப்போய் எழுந்தேன். "கால் டேக்கி. ஏர்போர்ட்?" ஒரு சீன ஆடவர் கோட்டும் சூட்டும் மாட்டிக்கொண்டு வாகனத்தின் கதவைத் தட்டினார். "ஆமாம்," என்று ஆங்கிலத்தில் கூறி வாகனத்திலிருந்து வெளியில் வந்து அவரின் பயணப் பெட்டியைத் தேடினேன். வெறும் சூட்கேஸ் மட்டும்தான் வைத்திருந்தார். பின்கதவைத் திறந்துவிட்டு அவரை ஏறச்சொல்லிக் கைகாட்டினேன். இவர் எப்படி வந்திருப்பார்? எங்கிருந்து வந்திருப்பார்? இவரை எப்படித் தவறவிட்டோம். ஓ. நாம்தான் தூங்கிவிட்டோமே..

“சார் உங்கள் பயணம் எத்தனை மணிக்கு,” என்று ஆங்கிலத்தில் கேட்டேன்.

“பின்னிரவு மூன்று மணிக்கு, தைவானுக்குப் போகிறேன். என் பூர்வீகம். முதல் முறையாகப் பிளேனில் பயணம் செய்யப்போகிறேன் ” என்று அவர் தமிழில் சொன்னார். எனக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. ஒரு சீனர் தமிழ் பேசியதைக் கேட்டு அல்ல. அவரின் குரலை இதற்கு முன் நான் எங்கேயோ கேட்டிருக்கிறேன்!

“நீ ரொம்ப நேரம் காத்திருந்தாயா? சாரி, கொஞ்சம். லேட்டாயிடுச்சு,” என்று அவர் பணிவுடன் கூறினார். தமிழ் அரைகுறையாகத்தான் இருந்தது.

“பரவாயில்லை. பயணிகளுக்காகக் காத்திருப்பது எங்கள் கடமை,” என்று நான் வண்டியை ஓட்டிக்கொண்டே பதிலளித்தேன்.

“உன்னிடம் எவ்வளவு பொறுமை இருக்கிறது. உனக்கும் ஏறத்தாழ என் வயதுதான் இருக்கும் என நினைக்கிறேன். இப்ப இருக்கும் இளையர்களுக்கு எங்கே பொறுமை இருக்கு? எதற்கெடுத்தாலும் அவசரம். நாம் எல்லாம் அந்தக் காலத்தில் எப்படி பொறுமையா இருந்தோம். டீச்சர் வீட்டுப்பாடம் செய்யலென்னா நாற்காலிமேலே நிற்க சொல்லுவாங்க. நாமும் பொறுமையா நிப்போம்,” என்று சொல்லி ‘கலகல’ வென்று சிரித்தார்.

ஆமாம் அவர் சொன்னது முற்றிலும் உண்மை. ஆசிரியர் 1 மீட்டர் ரூலரை வைத்துப் பலமுறை என்னையும் என் நண்பர்கள் ஜேசன், அகமதுவையும் அடித்திருக்கிறார். ச்சாக்கை (chalk) எங்கள்மீது வீசி எறிவார், புத்தகத்தைச் சுருட்டித் தலையில் அடிப்பார். அப்போதும் கூட நாங்கள் பொறுமையைக் கைவிடமாட்டோம். ஆசிரியர் பேச்சிக்கு

மறுபேச்சு என்பதே இல்லை! ஆனால் ஆசிரியர் பார்க்காத போது எங்கள் பேச்சுக்கு எல்லையே இல்லை!

“ஆமாம் சார். அப்போ ஆசிரியர்கள்தான் பள்ளிக்கே ராஜா. இப்போ அவர்களை நினைச்சா பாவமா இருக்கு. தொடக்கப்பள்ளி ஒன்று படிக்கும் மாணவனொருவன் தன்னைத் திட்டியதற்காகத் தன் அப்பாவிடம் சொல்லி, அவன் அப்பா கல்வியமைச்சிடம் சொல்லி, பெரிய பிரச்சினையாகிவிட்டதாம்.”

“ம்ம்ம்.. காலம் மாறுகிறது அல்லவா?” என்று கூறி அவர் பெருமூச்சு விட்டார்.

சாங்கி விமான நிலையத்தின் முன் என் வாடகை உந்துவண்டி கம்பீரமாக நின்றது. அவர் பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டு, பெட்டியை எடுத்துக்கொண்டு விமான நிலையத்தினுள் மறைந்தார். வாடகை உந்து வண்டி நிறுத்தத்தில் வண்டியைப் போட்டுவிட்டு, ஒரு காப்பி குடிக்கலாம் என்று அருகில் இருந்த காப்பிக் கடைக்குள் நுழைந்தேன். காப்பியை மெல்ல உறிஞ்சிக் குடிக்கும்போது குடும்ப நினைவுகள் மீண்டும் ஆவியாக வந்து என்னைப் பயமுறுத்தின. நாளைக்குத்தான் ‘பாசாக்’ (அடகு) கடையிலிருந்து தேவியின் தாலிச் சங்கிலியை மீட்பதற்குக் கடைசி நாள். ஒன்று, பணம் முழுவதையும் கட்டி மீட்க வேண்டும், இல்லையென்றால் வட்டிப்பணம் மட்டும் கட்டி மீட்கும் நாளைத் தள்ளிவைக்க வேண்டும். இல்லையென்றால் மூழ்கிவிடும்!! அது அவளுடைய அம்மா வீட்டில் போட்டது. காப்பியைக் குடித்துவிட்டு, மீண்டும் சவாரிக்காக என் வண்டியை நோக்கி நடந்தேன். காப்பி எனக்குப் புத்துயிரைக் கொடுத்திருந்தது. வண்டிக்குள் அமர்ந்தபடி ஒரு நாளிதழைப் புரட்டினேன்.

‘டப். டப். டப்.’ மீண்டும் அதே சத்தம். திரும்பிப் பார்த்த எனக்குப் பேரதிர்ச்சி!

“சார், நீங்க. .தைவானுக்குப் போகலே?” நான் இன்னும் அதிர்ச்சியிலிருந்து மீளவில்லை!

“பிளைட் டிலே. (flight delay) இன்னும் 2 மணிநேரம் இருக்கிறது. என்னைச் சில இடங்களுக்கு அழைத்துச் செல்ல முடியுமா? கடைசியாக இங்கிருந்த சில இடங்களைப் பார்க்கவேண்டும் போல் ஆசையாக இருக்கிறது ராஜன்!” என்றார்.

ராஜனா! நான் எப்போது இவரிடம் என் பெயரைச் சொன்னேன்? என் ஒட்டுநர் அடையாளப் பட்டை (driving license) என் எதிரே மாட்டியிருந்தது. நிம்மதி பெருமூச்சு விட்டேன்.

“எங்கே சார் போகனும்?,”

“தஞ்சோங் பகார் ரயில்வே ஸ்டேஷன்!”

அந்த இடம் என் நினைவலைகளைச் சற்றுப் பின்னால் தள்ளியது. எனக்கும் என் நண்பர்கள் அகமது, ஜேசன், மூவருக்கும் மிகவும் பிடித்த இடம். நாங்கள் மூவரும் அந்த ரயில் தண்டவாளத்தில் ‘கோலி’ அடித்து விளையாடுவோம். அகமது குறி பார்த்து அடித்துவிடுவதில் கில்லாடி. ஜேசனுக்கு எப்போதும் குறி தவறிவிடும். நான் அவனுக்காக அடித்துக் கொடுப்பேன்.

“ஏ, ப்ளே ச்சீட்,” என்று அகமது கத்துவான். சண்டையெல்லாம் கொஞ்ச நேரம்தான். பிறகு சிரித்துக்கொள்வோம். ஆனால் சப்தேயில் (chaptah) ஜேசனை மிஞ்ச முடியாது. ரயில் வரும் ஓசை கேட்டால்தான் அவன் நிறுத்துவான். அதுவரை ஒற்றைக்காலில் ‘சப் சப்’ என்று சப்தேயை நிறுத்தாமல் உதைத்துக்கொண்டே இருப்பான். அந்த அழகே அழகு.

“சார் இப்ப பார்ப்பதற்கு அங்க ஒன்னும் இல்லையே. தஞ்சோங் பகார் ரயில்வே

ஸ்டேஷனை மூடிட்டாங்களே!”

“அந்த இடம் எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும். பார்க்கவேண்டும் என்று எனக்கு ஆசையாக இருக்கிறது,” என்றார்.

தஞ்சோங் பகார் ரயில் நிலையம் இருந்த இடத்தை வந்தடைந்தோம் . 1970 களில் ‘ஜே ஜே’ என்று இருந்த இடம். இப்போது ஒளியிழந்து காணப்பட்டது. எங்கே அந்த மக்கள் கூட்டம்? எங்கே அந்த உணவு அங்காடி நிலையம்? எங்கே அந்த சிறுவர்களை மகிழ்விக்கும் ரயில்? என் கண்கள் இலேசாக ஈரமாகின. அனுபவித்தவர்களுக்குத்தான் வேதனை புரியும்! வாகனத்திலிருந்து இறங்கிய அவர் அந்த ரயில் தண்டவாளங்கள் இருந்த இடத்திற்குச் சென்றார். தான் கோட்டும் சூட்டும் போட்டிருப்பதைக்கூடப் பொருட்படுத்தாமல் தண்டவாளங்களில் அமர்ந்தார். அவருக்கும் பழைய நினைவுகள்போலும் என்று எண்ணினேன். மெளனத்தில் ஆழ்ந்தார். ‘டி டி’ . என் கைத்தொலைபேசி அங்கு இருந்த அமைதியைக் களைத்து ஒரு குறுஞ்செய்தி வந்திருப்பதைத் தெரிவித்தது.

“உன் ஃபோனா?” என்று கூறிக்கொண்டே என்னைத் திரும்பிப் பார்த்தார்.

“ஆமா சார். சாரி,” என்று நெகிழ்வோடு கூறிவிட்டு மறைவான இடத்திற்குச் சென்றேன். நேரங்காலம் தெரியாமல் ஒலிப்பதால்தான் இதற்குப் பல இடங்களில் தடை இங்கு விதித்திருக்கிறார்கள்! தேவிதான்! “வீட்டில் கரண்டு இல்லீங்க. இப்பத்தான் பார்த்தேன், வீடு ஒரே இருட்டாக இருக்கு” என்று செய்தி அனுப்பியிருந்தாள். பணம் கட்டவில்லையென்றால் கரண்டை வெட்டத்தானே செய்வான். அவனும் எத்தனை நாள்தான் பொறுப்பான்!

திடீரென வெளிச்சம் கண்ணை மறைத்தது. “நீ எங்கே இருக்கிறாய் என்று பார்த்தேன் என்று கூறி தன் கைபேசியில் உள்ள விளக்கை அடைத்தார். “போகலாமா?” அவருக்குக் கதவைத் திறந்துவிட்டுவிட்டு நான் முன்சீட்டில் ஏறிக்கொண்டேன். “அடுத்தது எங்கே சார்?”

“நேஷனல் தியேட்டர், (தேசிய அரங்கம்)” என்றார்.

“சார், இப்போ அது இங்க இல்லை,” என்றேன் புருவத்தை உயர்த்தியப்படி.

“தெரியும். அது இருந்த இடத்திற்குப் போ,” என்றார்.

முன்பெல்லாம் என்ன நிகழ்ச்சியாக இருந்தாலும் பொதுவாக அது தேசிய அரங்கத்தில்தான் அரங்கேறும். எம் ஜி ஆர் தேசிய அரங்கத்திற்கு வருகிறார் என்று கேள்விப்பட்டதும் போட்டதைப் போட்டபடியே விட்டுவிட்டு நாங்கள் பஸ்ஸைப் பிடித்துத் தேசிய அரங்கத்திற்கு ஓடியது இன்னும் என் நினைவில் இருக்கிறது. நானும் என் நண்பர்கள் அகமது, ஜேசன் ஆகியோர் முதல் முதலாகத் தேசிய அரங்கத்தில் நடித்த ‘சிண்டரெல்லா’ நாடகம் என் மனத்திரையில் அரங்கேறியது.

“ஏ. . ராஜன். டீச்சர் சொன்னாங்க நீதான் பிரின்ஸ் ச்சாமிங். சிண்டரெல்லா யாரு தெரியுமா?” என்று அகமது ஓடிவந்து என்னிடம் கூறினான்.

“யாருடா?” என்று நான் ஆவலுடன் கேட்டேன்.

“ஜேசன்! ஹஹஹஹஹஹ”, ஒரே சிரிப்பு அகமதுக்கு. “அவன் பெண்வேடம் போட்டால் எப்படி இருப்பான் என்று நினைத்துப் பார்த்தேன். நல்லவேளை நான் வாயில்காவலன் மட்டும்தான். பேசத் தேவையே இல்லை!” என்று அகமது சிரிப்பை அடக்கமுடியாமல் கூறினான்.

எங்கள் மூவரில் ஜேசன் மிகவும் அமைதி. அகமதுதான் வாயாடி. எங்கள் பள்ளி முதல் முதலாக தேசிய அரங்கத்தில் 'சிண்டரெல்லா' நாடகத்தை அரங்கேற்ற இருந்தது. எங்கள் நாடகத்தைக் காண மக்கள் கூட்டம் நிறைந்திருந்தனர். என் பெற்றோர், ஜேசனின் பெற்றோர், அகமதுவின் பெற்றோர் எல்லாரும் முன்வரிசையில் அமர்ந்திருந்தனர். எங்களுக்கு ஒரே நடுக்கம். "ஹே ஜேசன். யூ பாஸ்வோட்ட, (pass water (pass urine))" என்று அவனின் ஈர உடையைப் பார்த்து நான் கேட்டேன். அவன் தலையை 'ஆம்' என்று ஆட்டினான். நான் அவனின் கையைப் பிடித்து அழுத்தினேன். "பயப்படாதே, நான் இருக்கேன்," ஒருவழியாக நாடகத்தை நடித்து முடித்துவிட்டோம். எங்களுக்குக் கிடைத்த பாராட்டையும் கைத்தட்டலையும் பார்த்து தேசிய அரங்கமே பொறாமை பட்டது. "நீதான் எனக்குத் தைரியம் கொடுத்தாய்," என்று கூறி ஜேசன் என்னைக் கட்டிப்பிடித்துக்கொண்டான். என் கண்கள் கலங்கி நின்றன. அவர் தேசிய அரங்கம் இருந்த இடத்தையே வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

"போலாமா சார்," என்று கூறிக்கொண்டே வாகனத்தை நோக்கிச் சென்றேன். 'டி டி டி' மறுபடியும் குறுஞ்செய்தி. காலையில் வரும்போது ரொட்டி வாங்கிட்டு வாங்க. வீட்டுல அரிசி இல்லே! என் மனைவிதான். என்ன வறுமை! சிங்கப்பூரில் அரிசி வாங்கமுடியாமல் ரொட்டி சாப்பிடும் முதல் வீடு என் வீடாகத்தான் இருக்க முடியும்! பின்னால் திரும்பிப் பார்த்தேன் அவரைக் காணவில்லை. ஐயையோ. காசு கொடுக்காமல் கம்பிநீட்டிவிட்டாரோ! அடக் கடவுளே! உன் சோதனைக்கு அளவே இல்லையா? வாகனத்தில் ஏறி அதை உயிர்ப்பித்தேன்.

“சாத்தே கிளப்”. தூக்கிவாரிப் போட்டது! அவர் பின்னால் எனக்கு முன்னாலேயே வந்து அமர்ந்துவிட்டார். “சார், நீங்க எப்படி, ? .எனக்கு முன்னாள்? கிளம்பிட்டேங்கன்னு நினைச்சேன்.”

“அதெப்படி, உனக்கு நான் இன்னும் பணம் தரவேயில்லையே,” என்றார். நிம்மதி பெருமூச்சு விட்டேன்.

“சார் எலிசபத் வாக்கில் இருந்துச்சே அந்த சாத்தே கிளப்பா?” ஒருவேளை அவருக்குப் பசிக்குதோ. இப்போது ‘எஸ்பலனேட்’ அல்லவா அங்கு இருக்கிறது என்ற ஐயத்தோடு அவரிடம் கேட்டேன்.

“ம்ம்,” என்றார்

“சார், நீங்க நம்புவிங்களான்னு தெரியலே, அப்போதெல்லாம் எங்கள் நண்பர்கள் குடும்பமும் எங்கள் குடும்பமும் சாத்தே கிளப்புக்குத்தான் அடிக்கடி சாப்பிட வருவோம். என் பிறந்த நாள், என் நண்பர்கள் அகமது, ஜேசன் பிறந்த நாள் எல்லாம் இங்கதான் கொண்டாடுவோம். அகமதுவோட அப்பா இங்க ‘நாசி பாடாங்’ கடை வைச்சிருந்தாரு. நாங்க ஓசியிலேயே அடிப்போம். ஜேசனுக்கு முருத்தாப்பான்னா ரொம்ப பிடிக்கும். ஆனா கையாலே சாப்பிட மாட்டான். ஏன்னா கையெல்லாம் எண்ணெய் ஆகிடுமாம். பிச்சுப்போட்டு நான் ஊட்டிவிட்டா நல்லா சாப்பிடுவான். “ராஜன், நீ எனக்கு அம்மா மாதிரி,” என்று சொல்லி அழுதுகொண்டே சாப்பிடுவான். எனக்கு ‘ஹொக்கியன் மீ’ தான் உயிர். ‘சாப்ஸ்டிக்கில் வெளுத்துக் கட்டுவேன். “டேய் நீ சீனனாகவும், ஜேசன் தமிழனாகவும் பிறந்திருக்கனும். தப்பிப் பிறந்திட்டேங்கடா!” என்று என் அப்பாவும் ஜேசன் அப்பாவும் அடிக்கடி எங்களைக் கிண்டல் செய்வார்கள். என்னிடம் மட்டும் டைம் மிஷின் (time machine)

இருந்தா நான் திரும்பவும் இந்தக் காலத்துக்கு வரவே மாட்டேன் சார்.” மூச்சுவிடாமல் சொல்லி முடித்தேன். இடம் வந்தது அவர் இறங்கினார்.

அப்போது கூட்டங் கூட்டமாய் இருந்த மலாய்க்கார, சீன, இந்திய ஜனங்களைக் காணவில்லை. ஆங்காங்கே வெள்ளைக்காரர்கள் புகைப்படக் கருவிகளை வைத்துக்கொண்டு படம் பிடித்துக்கொண்டு இருந்தார்கள். நல்ல காற்று! என் பழைய நினைவுகளைச் சுவாசித்தப்படி அங்கு போடப்பட்டிருந்த பெஞ்சு ஒன்றில் அமர்ந்தேன். வயிறு ‘குர், குர்’ என்று பசியின் அறிகுறி மணியை எழுப்பியது.

“இங்கு முருத்தாப்பா கிடைக்குமா ராஜன்,” என்று என் காதருகில் யாரோ கிசுகிசுத்தது கேட்டது. என் மெய்சிலிர்த்தது. அவர் என் மூச்சு அவர் முகத்தில்படும் அளவிற்கு என் அருகில் அமர்ந்திருந்தார்.

“அருகில் உள்ள 24மணி நேர உணவுக்கடைக்குப் போவோமா சார்,” என்றேன். எனக்கும் பசித்தது.

“உனக்குப் பசிக்கிறது என்றால் போகலாம்,” என்றார்.

“இல்லை சார், எனக்குப் பசியில்லை. நீங்க பிறகு ஏர்போட்டுக்கு வேற போகனும். பிளைட்டில் நல்ல சாப்பாடு இருக்குமோ இருக்காதோ, அதுதான் சொன்னேன்,” நான் சமாளித்தேன்.

“சரி வா போகலாம்,” என்றார். அருகில் இருந்த காப்பி கடைக்குச் சென்றோம். நாங்கள் அமர்ந்தோம். உடனே அங்கிருந்து வந்த ஒரு வயதான பணியாள், என்ன வேண்டும் என்று என்னைப் பார்த்துக் கேட்டார். நான் கேட்பதற்கு முன்பே ஒரு ‘தே சி’, இரு கூட்ட ரொட்டி என்றார் என் பயணி. எனக்குக் காப்பி மட்டும் போதும் என்றேன்.

காத்திருக்கும் நேரத்தில் அவர் சுற்றியிருக்கும் கடையின் அலங்காரத்தை ரசித்துக்கொண்டிருந்தார். பணியாள் ஒரு காப்பியை மட்டும் தூக்கிக்கொண்டு வந்தான். கட்டணத்தை என்னிடம் கொடுத்தான். “எங்கே டியும் ரொட்டியும்,” என்றேன்.

அந்தச் சீன முதியவர், “நீங்க காப்பி மட்டும் தானே கேட்டீங்க, என்று வைத்த காப்பியை மறுபடியும் மேசையிலிருந்து எடுத்தார். இல்லை இல்லை இதுவும் வேண்டும், டியும் வேண்டும் என்றேன். அவர் முணங்கிக்கொண்டே சென்றார். “ரொட்டியை மறந்திடாதே என்று கத்தினேன்.”

“நீங்க டியும் ரொட்டியும் சொன்னது எனக்கே கேட்டது, அவருக்குக் கேட்கலயாம். யாரை ஏமாத்துறாங்க,” என்று அவருக்காகப் பேசுவதைப் போல் சொன்னேன்.

“போகட்டும் விடு. வயதானவர்,” என்று அவர் பதிலளித்தார். மீண்டும் அந்த முதியவர் வந்தார். ரொட்டியையும், டியையும் என்னைப் பார்த்து ‘டப்’ என்று மேசையில் வைத்தார். நான் என் சட்டைப் பையிலிருந்த கடைசி பத்து வெள்ளியை எடுத்து அவரிடம் நீட்டினேன். வயிறு நிறைந்தது. போவோமா என்று அவர் கண்ணால் ஜாடைக் காட்டினார். அந்த முதியவர் குவளைகளையும் தட்டுகளையும் எடுக்க மீண்டும் எங்களை நோக்கி வந்தார். பாவம் வயதான காலத்திலும் வேலை செய்கிறார் என்று அவர் நொந்துகொண்டார். ஏன்தான் இக்காலப் பிள்ளைகள் இப்படிச் செய்கிறார்களோ தெரியவில்லை,” என்று என்னிடம் அவர் குறைப்பட்டுக்கொண்டார். அப்போது அந்த முதியவர் ‘ஓடர் தே, ரொட்டி புன் தாடா மக்கான்,’ (தேநீரையும் ரொட்டியையும் சாப்பிடாமல் போய்விட்டார்கள்) என்று கூறியது என் காதுகளில் இலேசாகக் கேட்டது.

மணியைப் பார்த்தேன். சரியாக பின்னிரவு மணி 1.15. இன்னும் ஒரு மணி நேரம்

இவரைக் கூட்டிக்கொண்டு எங்கே போவது. களைப்பு மிகுதியால் சோர்வு தலைதூக்கியது.

“சார், விமான நிலையத்திற்குப் போவோமா,” என்று கேட்டேன்.

“இன்னும் ஒரே ஒரு இடம். அப்புறம் நான் போய்விடுவேன்,” என்றார்.

“ம்ம், சரி சார். எங்கே போகனும்?,” என் குரல் உற்சாகத்தை இழந்திருந்தது.

“கிரேட் வல், வண்டர்லேன் (Great World, Wonderland)”

என் கைகள் இறுக்கமாக ஸ்டியரிங் சக்கரத்தைப் பிடித்தது. ஆனால் நகரவில்லை.

இப்போதிருக்கும் யூனிவசல் ஸ்டூடியோவைப் போல், இருபதில் ஒரு அரை பங்கு

எனலாம். அது தான் அப்போதிருந்த ‘கிரேட் வல், வண்டர்லேன்’. பிள்ளைகளுக்கு மிகவும்

பிடித்த இடம். அப்பா வேலை செய்த கெப்பல் கப்பல் பட்டறையில் குடும்ப தினம்

இருந்தால் இலவச அனுமதி சீட்டுகள் கிடைக்கும். அப்போதுதான் போவோம். தன்

நண்பர்களிடம் கேட்டு அகமது குடும்பத்தினருக்கும், ஜேசன் குடும்பத்தினருக்கும் சேர்த்து

இலவச சீட்டுகள் வாங்கி வருவார். எனக்கும் அகமதுக்கும் ஜேசனுக்கும் அங்கே

போவதென்றால் உயிர். ஆனால் அங்குதான் என் நண்பனை விட்டுப் பிரிந்தது அவனின்

உயிர். பெற்றோர்கள் பள்ளிக்குக் கொடுக்கும் காசில் நுழைவுச் சீட்டுக்குப் பணத்தைச்

சேர்த்துவிட்டோம். பள்ளியில் சுற்றுலா என்று பொய் சொல்லி வீட்டிலிருந்து

வெளியேறியும் விட்டோம். வண்டர்லேன் கேளிக்கை விடுதிக்கு மூவராக நுழைந்தோம்.

ஆனால், இருவராகத்தான் திரும்பினோம். எல்லா விளையாட்டுகளிலும்

விளையாடிவிட்டு வரும்போது அகமதிடம் இன்னும் இரண்டு வெள்ளி மீதம் இருந்தது.

“ராஜன், ஜேசன், இன்னும் \$2 இருக்கு. ஊஞ்சலில் விளையாடலாமா?” என்றான். களைப்பு

மிகுதியால் நானும் ஜேசனும் மறுத்துவிட்டோம். ஆனால், அகமது விடவில்லை. சுழலும் ஊஞ்சலில் ஏறி அமர்ந்தான். இறுக்கை வாரைச் சரியாக அணியவில்லை. ஊஞ்சல் சுழன்றது. வேகத்தை அதிகரித்தது. அகமது இறுக்கையிலிருந்து தூக்கி எறியப்பட்டான். அவன் கதை அங்கு முடிந்தது! என் வாகனம் 'கிரேட் வல், வண்டர்லேன்' இருந்த இடத்தின் முன் நின்றது. என்னையும் அறியாமல் "அகமது!" என்று கதறிவிட்டேன். அகமதின் நினைவுகள் என்னை வாட்டின. பின்னால் பயணி உட்கார்ந்திருக்கிறார் என்ற நினைப்புக்கூட இல்லாமல், வாகனத்தைவிட்டு இறங்கி ஓர் ஓரத்தில்போய் ஓலமிட்டு அழுதேன். அகமது என் முன்னே நின்றான். "அழாதே ராஜன்," என்றான். திரும்பிப் பார்த்தேன். அகமது அங்கே இல்லை. ஆனால் அவர் இருந்தார். என் தோல்களில் கையை வைத்துத் தேற்றினார். முட்டிக்கொண்டு வந்த அழுகையை நிறுத்தமுடியவில்லை. முகத்தைக் கைகளால் துடைத்துக்கொண்டு, "சார் மணியாகிறது. விமான நிலையத்திற்குச் செல்வோமா?" என்றேன். அவரும் முகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டு "சரி" என்றது எனக்கு நன்றாகத் தெரிந்தது. பாவம் அவரும் நான் அழுவதைப் பார்த்து அழுகிறார் என்று நினைத்து "அவருக்கு எவ்வளவு இளகிய மனது!"

வாடகை உந்து வண்டி விமான நிலையத்திற்குப் பறந்தது. பத்து நிமிடத்தில் விமான நிலையம் வந்தது. அவர் வாகனத்தைவிட்டு இறங்கினார். "ராஜன், நான் போகிறேன். என்னைப் பாதுகாப்பாக வந்து இறக்கிவிட்டதற்கு நன்றி. முதல் முறையாக விமானத்தில் பயணம் செய்யப்போகிறேன். எனக்குக் கொஞ்சம் பயமாக இருக்கிறது," என்றார். அவர் கண்களில் நீர் கசிந்நிருந்தது. "இனிமேல் நான் சிங்கப்பூருக்கு வரமாட்டேன். இதுதான் என் கடைசி பயணம்." என்றார்.

அவர் அழுதது என் மனத்தை உருக்கியது. ஒரு இரண்டுமணி நேரம்தான் என்னுடன் இருந்திருப்பார். ஆனால் அது இருபது ஆண்டுகள் இருந்த உணர்வை எனக்கு ஏற்படுத்தியது. “நான் உள்ளே வரைக்கும் வர்றேன் சார்,” என்றேன். நான் வெளியில் நிற்கும் இடம் வந்தது. அவரின் கையைப் பிடித்து அழுத்தி, “கவலைப்படாதீங்க சார், நான் இருக்கேன்,” என்றேன். அவரின் தலை மறையும் வரையில் என் கைகளை ஆட்டினேன். அவர் சென்றுவிட்டார்.

நீண்ட பெருமூச்சு! நிம்மதி பெருமூச்சு! “ஐயையோ! அவர் கடைசியில் பணம் கொடுக்காமலேயே போய்விட்டாரே! என் கண்முன் பாசாக் கடைக்காரன், அரிசி, கரண்டுபில் எல்லாம் படையெடுத்து நின்றன!

‘பிப் பிப் ‘ என்ற ஒரு ஒலியைக் கேட்டு என் கைபேசியைப் பார்த்தேன். சத்தம் அதிலிருந்து வரவில்லை, ஆனால் வந்துகொண்டிருந்தது. பின்னால் பார்த்தேன். சீட்டின்மேல் ஒரு பையும், ஒரு கைப்பேசியும் இருந்தன. சத்தம் அதிலிருந்துதான் வந்தது. அடக்கடவுளே! மறந்து வைத்துவிட்டுப் போய்விட்டார் போலிருக்கிறதே!

வாகன உந்துவண்டி மறுபடியும் விமான நிலையத்திற்குப் பறந்தது. அவரைப் பிடிக்க முயன்றேன். ஆனால் தைவானுக்குப் போகவிருக்கும் எல்லா பயணிகளும் விமானத்திற்குள் ஏறிவிட்டார்கள் என்றும், விமானம் இன்னும் 10 நிமிடங்களில் பறந்துவிடும் என்றும் அங்கிருந்த அதிகாரி ஒருவர் கூறினார். பணப் பையைத் திறந்து பார்த்தேன். அதில் அவருடைய முகவரி அட்டை இருந்தது. திரு வோங் சியூ கொங். 24 சிக்லாப் சாலை. வாகனத்தை நேராக அங்கே செலுத்தினேன். அதே பங்களாவின் முன் என் வண்டி நின்றது.

கதவு திறந்திருந்தது. 'டிங் டோங்' என்று மணியை எழுப்பி என் வருகையைத் தெரியப்படுத்தினேன். ஒரு 10 வயது சிறுவன் என்னை எட்டிப்பார்த்துவிட்டு ஓடினான். அவனை எங்கோ பார்த்த ஞாபகம்! பின் ஒரு நடுத்தர வயது மாது வந்தார். உள்ளே வரும்படி ஜாடைமட்டும் காட்டினாள். வீட்டினுள் ஊதுபத்தியின் நறுமணம் கமழ்ந்தது. ஓர் ஆறைந்துபேர் வீட்டின் வெவ்வேறு மூலைகளில் அமர்ந்திருந்தனர். "சியூ கொங் வீடு," என்று முகவரி அட்டையைப் பார்த்துக்கொண்டே கேட்டேன்.

"நீங்கள் ராஜனா?," என்றார் அந்தப் பெண்மணி. எனக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது! யோசிப்பதற்குக் கூட நேரம் கொடுக்காமல் அந்தப் பெண் ஒரு நீண்ட உறையை என்னிடம் நீட்டினார். "இதை அவர் போகும்முன் உங்களிடம் சேர்த்துவிடச் சொன்னார்," என்று கூறி கண்களில் தேங்கியிருந்த நீரைத் துடைத்துக்கொண்டார். "ஓ. சியூ கொங் தைவானுக்குப் போகும் முன்பே உங்களிடமிருந்து வாடகைப் பணத்தை வாங்கிக்கொள்ளச் சொன்னாரா?," என்று கூறி அப்பெண்ணை நிமிர்ந்து பார்த்தபோது, நான் அதிர்ந்துபோனேன்! எனக்கு எதிரே நான் ஏற்றிக்கொண்டுவந்த பயணியின் படம். அதன்மேல் மலர்வளையம், ஊதுபத்திகள்! என் குலை நடுங்கியது! படத்தின் கீழ் 'ஜேசன் வோங் சியூ கொங்.- தோற்றம் 04.04.1966 - மறைவு 13.06.2013' என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. படத்தின் அருகே சென்று படத்தை உற்றுப் பார்த்தேன்! அது என் ஜேசனேதான்! அவனின் சீனப் பெயர் சியூ கொங் என்றும் அவ்வாறு கூப்பிட்டால் தனக்குப் பிடிக்காது என்றும் ஒருமுறை என்னிடம் சொல்லியிருக்கிறான். அதன் கீழே, "ஐயோ!" என்று கதறிவிட்டேன். என் ஜேசன், நான் என் வாகனத்தில் சற்று முன்பு ஏற்றிக்கொண்டுவந்த என் ஜேசன், அதே கோட்டும் சூட்டுமுடன் நிம்மதியாகக் கண்ணாடிப் பெட்டிக்குள் படுத்திருந்தான். என்

இருதயத்தை யாரோ பிடுங்கி பிழிந்ததுபோல் இருந்தது! “எப்போது?” என்று கேட்டேன். நா தழத்தழத்தது! “நேற்று இரவு 11 மணிக்கு,” என்று அவனின் மனைவி பதிலளித்தாள். நான் மலைத்துப் போய்விட்டேன்! “ஜேசன், அப்படியென்றால், உன் உயிர் உன்னைவிட்டுப் பிரிந்தவுடனேயே என்னை சந்திக்க வந்துவிட்டதா? உயிர் நண்பனே!” என்று வாய்விட்டுக் கதறி அழுதேன். அடக்க முடியவில்லை! கடிதத்தைப் பிரித்தேன்.

“அன்புள்ள ராஜன், இந்தக் கடிதத்தை நான் வெகு நாள்களுக்கு முன்பே எழுதிவிட்டேன். ஏனென்றால் உன்னை எப்போது மீண்டும் பார்ப்பேன் என்று எனக்கே தெரியாது. ஒருவேளை நான் கொடுக்காவிட்டால் என் மனைவியோ, அல்லது மகனோ இந்தக் கடிதத்தை உன்னிடம் தந்திருப்பார்கள். என் அப்பா முன்பு கடனில் மூழ்கி இருந்தபோது அங்கில் (uncle) சாமி அதாவது உன் அப்பாதான் பணம்கொடுத்து அவரின் கடனையெல்லாம் தீர்த்தார். இப்போது நாங்கள் நல்ல நிலைமைக்கு வந்துவிட்டோம். அப்பா இறக்கும்போது உன்னிடம் இந்த 1 மில்லியன் வெள்ளி காசோலையைச் சேர்க்கச் சொல்லிவிட்டு இறந்துவிட்டார். தயவுசெய்து பெற்றுக்கொள். ராஜன் நாம் ஒன்றாய் இருந்த காலங்களை என்னால் மறக்கவே முடியாது. அகமதுதான் நம்மைவிட்டுச் சிறுவயதிலேயே போய்விட்டான். ஒருவேளை இந்த காசோலை உனக்குக் கிடைக்கும்போது நான் உயிருடன் இருப்பேனா என்றும் சொல்லமுடியாது. எனக்கு இரத்தத்தில் புற்றுநோய் இருப்பதாக மருத்துவர் சொல்லிவிட்டார்! ரொம்ப நாள் உயிருடன் இருக்கமாட்டேன்டா!

உன் உற்ற நண்பன் ஜேசன்

ஜேசன்! ஜேசன்! நீ என்னுடன் இருந்தும் உன்னை அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடியாத பாவியாகிவிட்டேனே! நண்பா! உன்னை அடையாளம் காட்டத்தான் நாம் ஒன்றாய்ச் சுற்றிய இடங்களுக்கு என்னை அழைத்துக்கொண்டு போனாயா? நண்பனே, அதைக்கூடப் புரிந்துகொள்ள முடியாதவனாய்ப் போய்விட்டேனே! நீ இறந்தும் இந்த நண்பனின் கஷ்டத்தைப் போக்கி, நட்பின் உயர்நிலையை அடைந்துவிட்டாய். இதுதான் நம் இறுதிச் சந்திப்பா? நீ மீண்டும் என்னைக் காண வரமாட்டாயா? . ஜேசனின் படத்தின் முன் மண்டியிட்டு அழுதேன். அவன் படத்திலிருந்த சில மலர்கள் என் தலைமீது விழுந்தன!.

முற்றும்

(2551 words)